

VZKŘÍŠENÍ

ZDRÁVY STRAŠNICKÉ FARNOSTI

č. 64 – Svatodušní svátky 2005

MILÍ FARNÍCI,

tímto oslovením jsem před šesti lety začal psát svůj epitař pro vás, pro případ mého odchodu na věčnost. Díky Pánu, který mne zde ještě nechal, abych vám dál sloužil, mohu dnes psát tento „dopis na rozloučenou“.

Vím, že můj odchod ze Strašnic se vás bolestně dotkl, avšak přijměte tuto skutečnost jako rozhodnutí toho nejlepšího Otce, který to s každým z nás myslí co nejlépe, a který doslova a do písmene má všechno promyšleno na milimetr a na vteřinu. O tom jsem se mnohokrát přesvědčil.

Děkuji vám, že jste se v sobotu 9.4. přišli se mnou rozloučit při večerní mši sv. a za vaše následné společenství při pohoštění ve farním sále. Děkuji všem a každému zvláště za vaši lásku, přízeň, modlitby, oběti, dárky a dary vaší štědrosti.

Prosím jednoho každého z vás, koho jsem v uplynulých 41 letech mého působení ve Strašnicích jakýmkoliv způsobem zarmoutil, urazil nebo komu jsem způsobil bolest pohledem, slovy nebo chováním, aby mi odpustil. Jsem jen chybující člověk a díky Pánu, který mne poslal do Strašnic, jsem se vedle vás mnohému naučil a otesával svůj charakter.

Slíbili jsme si, že na sebe nezapomeneme a budeme se za sebe modlit, proto tedy žádné „Sbohem“, ale „na shledanou“ a jednou, kéž se spolu všichni sejdeme u našeho Pána v nebesích.

Váš bývalý farář

P. Marian OSB
Emauzský převor

Ve světle posledních událostí v naší farnosti se mi chce říct – ten otec si klidně odejde a nás tady nechá.

Tak to ale není, protože bolest otce Mariana v souvislosti s odchodem není o nic menší než bolest naše. Neměl přece v plánu z farnosti odejít, prostě jen poslechl. To, že jsme měli po dlouhá léta privilegium stálého a dobrého pastýře bylo mimořádnou milostí. Děkujme Bohu a budme vděční za všechny ty roky. On nám také pomůže se vyrovnat s nastalou situací.

Sobota 9. dubna 2005 byla pro naši farnost výjimečná. Po téměř 42 letech se s farností rozloučil náš otec P. Jan Marian Nepomuk Klener. Slavnostní večerní bohoslužba měla zcela mimořádnou účast. Kolem oltáře se kromě tří kněží a jednoho jáhna tísnilo asi třicet ministrantů, kostel byl plný jako o největších slavnostech. Po mši svaté každý účastník obdržel malý dárek v podobě fotografie typické pro otce Mariana, tj. před kanceláří. Když jsme se pak všichni sešli ve farním sále na malém občerstvení, tento dárek rozpoutal mezi účastníky doslova bitvu o podpisy. Dlouho do noci otec Marian podepisoval pamětní fotografie, přijímal gratulace a loučil se s farníky.

Milan Moc

Lidé touží nalézt v knězi muže Božího, který by řekl se svatým Augustinem: „Naším učením je Kristus a naší moudrostí je opět Kristus. To on nám vlévá víru ohledně časných věcí a on nám zjevuje pravdy týkající se věcí věčných.“

42 LET OTCE MARIANA VE STRAŠNICÍCH

Otec Marian byl zvolen převorem benediktinského kláštera Panny Marie a sv. Jeronýma v Emauzích. Jeho odchodem končí jedna epocha života strašnické farnosti – epocha faráře Jana Nepomuka Mariana Klenera. Odchází po téměř čtyřiceti dvou letech věrné služby ve farnosti.

Jak vyjádřit díky člověku, který celý svůj produktivní věk pracoval pro nás, pro spásu našich duší, pro život farnosti podle Božího záměru. Naše skromné „Děkuji“ neumí vyjádřit hloubku vděčnosti, kterou cítíme. Kdybychom však spojili všechna naše „Děkuji“ dohromady, jistě bychom jimi omotali celý náš kostel, jako vánoční stromek zlatým řetězem. Vždyť i každé „Amen“ při svatém přijímání znamená zároveň „Děkuji“. Kolik těch svatých přijímání za těch čtyřicet dva let asi bylo? A kolik bylo zpovědí, křtů, sňatků, pohřbů, svátostí nemocných? Kolik bylo odsloužených mší svatých, hodin náboženství, příprav snoubenců, katechumenů? Kolik bylo těch těžkých, ale neodkladných rozhovorů s lidmi na pokraji duševních sil,

kteří si přišli pro otcovskou útěchu a radu? Nechci zde dělat žádnou inventuru, chci jenom říci, že je třeba ohromného množství práce, lásky a trpělivosti, aby farnost dobře „fungovala“. Není to ve všech farnostech samozřejmé. My jsme si na tento vysoký standard služby lásky zvykli, přijímáme ho téměř se samozřejmostí a já chci věřit, že je to dobrým semenem zasetým do našich srdcí, abychom i my uměli rozdávat kolem sebe lásku a pokoj.

Za to za všechno, otče Mariane, tisíceré díky, ať Ti náš milostivý Bůh hojně požehná za Tvou dobrotu a lásku.

Samostatnou kapitolou v historii uplynulých čtyřiceti dvou let je : Marian – stavitel.

První výzva vzešla z liturgické reformy II. vatikánského koncilu a znamenala celkovou rekonstrukci původní farní kaple, ale i farní budovy, pořízení dvou nových zvonů, varhan, lavic, zpovědnice... To vše v roce 1966, kdy nebylo otci Marianovi ještě celých 26 let (jak ten čas letí), ale šel s důvěrou za touto výzvou přes mnohé překážky, nesnáze a předsudky, aby naplnil Boží vůli a přiblížil věřícím obět' mše svaté.

Další výzva přišla ústy pana kardinála Tomáška už v roce 1968 : obnovit spolek pro výstavbu nového kostela a splnit jeho poslání : výstavbu nového chrámu. Velkou chuť do toho otec Marian asi neměl, když přes svoji mírnost o tom řekl: „...tehdy se mi do toho krajně nechtělo...“. Uposlechl však i tuto výzvu a trpělivě a s modlitbou šel a plnil Boží vůli. Posvěcení nového chrámu 17.6.1994 bylo krásnou odměnou za víru, poslušnost, trpělivost a modlitby. Strašnice mají krásný, nový chrám a není to jenom prostor, který se několikanásobně zvětšil, ale i život farního společenství se rozbujel a rozkošatěl úměrně novým možnostem kostela.

Za to za všechno, otče Mariane, tisíceré díky, ať Ti náš milostivý Bůh hojně požehná za Tvou poslušnost, trpělivost a píli.

Dalším výrazným rysem osobnosti otce Mariana je dar účinné modlitby a prosby. Víme, že platí: „, Proste a bude Vám dáno...“, ale někdy se nám zdá, že se nám nedaří. O to cennější je zkušenost ze společných modliteb za kněžská povolání. Vytrvale se modlíme za tento úmysl a výsledkem jsou tři kněží z naší farnosti za dobu působení otce Mariana. Věřme, že přibudou další!

Také modlitby za postavení nového kostela byly vytrvalé a dlouhodobé. Procházeli jsme mnohými těžkostmi, nesnáze a potížemi, byla řada lidí, kteří nám z různých důvodů říkali, že stavbu neuskutečíme, ale modlili jsme se dále a Pán Bůh nás vyslyšel. Kostel, Bohu díky, stojí a je symbolem splněných proseb a modliteb strašnických farníků. Je jistě mnoho věcí, které jsme za těch dlouhých čtyřicet dva let (uteklo to jako voda) společně s otcem Marianem vyprosili na Pánu Bohu, ale tyto dvě – kněžská povolání a stavbu nového kostela – jsem musel zmínit jmenovitě. Za to za všechno, otče Mariane, tisícere díky, ať Ti náš milostivý Bůh hojně požehná za Tvoji víru a Tvoje modlitby.

Když jsem mluvil o Božích výzvách a o poslušnosti otce Mariana, vynechal jsem tu poslední výzvu. Přišla prostřednictvím Benediktinů a je jasná: „Pojď a ujmí se funkce převora v klášteře v Emauzích!“. Odejít po téměř čtyřiceti dvou letech od celoživotního díla je zcela jistě věc velmi těžká, ale otec Marian uposlechl Boží výzvu a jde. Jde poslušně za touto výzvou tak, jako to dělal i v minulosti a my se můžeme ptát, co je těžší, zda poslechnout výzvu a stát se knězem nebo poslechnout a postavit nový kostel nebo poslechnout a začít znovu jako převor kláštera. Je to velká výzva, ale i velká zkouška a my buďme optimisty, neboť co Bůh činí, dobře činí. Přijměme všichni tuto výzvu, jako Boží nabídku vykročit po nové cestě:

Řekl jsem andělovi: „Dej mi světlo, abych mohl jistými kroky jít vstříc nejistotě.“

Odpověděl mi však: „Jen jdi a vlož svou ruku do ruky Boží. To je lepší než světlo a jistější než známá cesta.“

Modleme se proto všichni za našeho otce Mariana, aby mu dal Bůh dostatek duševních i fyzických sil ke splnění další výzvy, kterou mu poslal. Modleme se tak, jako jsme se modlili za kněžská povolání a za stavbu nového kostela. Prosme Pána Boha a Pannu Marii, patronku strašnické farnosti i kláštera v Emauzích, aby požehnali otcí Marianovi v jeho novém poslání, aby jeho působení v Emauzích bylo stejně požehnané, jako jeho působení ve Strašnicích.

Karel Duchek

Bez přítomnosti kněze, který zastupuje Krista a je svátostným vůdcem společenství, by církevní společenství nedosáhlo své plnosti.

VZPOMÍNKY

Bylo to kolem roku 1965 kdy jsem se přistěhoval s rodiči do matičky Prahy. Právě se začalo stavět sídliště Zahradní město – západ, sídliště utopené v bahně rozrytých polí a postupně osídlované mladými rodinami se řvoucími dětmi v kočárcích. Já byl čerstvý gymnazista, vytržený z prostředí svých moravských přátel, jedináček bloudící pražskými ulicemi, kluk, který nevěděl, že se po chodnicích chodí vpravo a že je třeba pro překonání vzdáleností jednotlivých čtvrtí používat tramvaje, že se zde neříká kšandám „šráky“ a povel k rozsvícení nezní „rožni“ a že výrazy typu „křídla“, „dorta“ či „hadra“ vyvolávají u pražských vrstevníků salvy smíchu. V této době bylo pro mne strašně důležité, že Hospodin, za kterým jsem chodil ve svém dětství do gotických a barokních chrámů, byl ve strašnické kapliče tentýž a že jsem si s ním rozuměl.

Ve strašnické kapli jsem však nebyl nováčkem jen já. Novým tu byl i mladý, nadšený a energií překypující kněz, pater Jan Klener. Ten byl sledován z kúru povzbuzujícím zrakem své matky (manželky slavného pražského cukráře), jejich domácí hospodyně, varhaníky pány Mátlem a Korejsem a od dveří sakristie pány Kubátem a Riebrem (ten se dal použít místo Misálu, neb si vždy mumlal slova kánonu dvě slova před knězem), přičemž ochrannou ruku nad mladým knězem drželi i zamalovaní apoštolové nad presbytářem, vystupující ve chvíli plného obsazení kapličky (působením vodních par), jako přízraky z malby. Pater Klener byl mladý a přál si mít kolem sebe mladé lidi. Byl to náš Jenda, přítel a kamarád, nenásilný duchovní vůdce, člověk modlitby a legrace.

Jeho působení se brzy projeвило na návštěvnosti kostela, sakristie bývala před mší plná ministrantů a kaple narvaná k prasknutí. A pak ta, na tehdejší dobu úžasná věc. Jenda si bral dva hlavní ministranty s sebou k oltáři na místa, kde před koncilem mohli stát jen kněží či jáhni a člověk mohl z bezprostřední blízkosti hledět na zázrak proměnění, na to, jak se z obyčejného chleba a vína stává něco nedocenitelného a pozoruhodného. A zároveň mohl z intimní blízkosti pozorovat Jendův zápas o naprosté soustředění k Boží službě a účtu i k nejmenší částičce proměněné hostie či vína. Ministranti u něj věděli, že přísluhování u oltáře je důležitou službou a že se Hospodin dívá; zda zvonky zvoní, kadidlo kadí a svíčky svítí. A Jenda dovedl své ministranty ocenit, dovedl jim poděkovat, uměl dát

najevo, že jsou mu milí, vítání a očekávání. Dovedl vymyslet „obřad“ ve kterém měl každý svůj úkol, neváhal dokonce pro větší slávu Boží navléct ministranty do dalmatik.

Měl jsem příležitost jej vidět, jak nacvičuje slavnostní bohoslužebné zpěvy, jak si pečlivě připravuje kázání, jak vymýšlí různá vylepšení pro kapli a jak prožívá některé stresující situace. Vzpomínám si na jednu zvláštní příhodu, která se stala o pouti, jež se slaví – jak všichni víme – v adventní době. Tehdy se podařilo (v době relativního uvolnění poměrů kolem r. 1968), aby mši sv. celebroid biskup Kajetán Matoušek a aby při mši mohl používat i své biskupské atributy. A to bylo právě kamenem úrazu, neboť při kázání se špičkou mitry zaklínil do středu rozsvíceného adventního věnce, jenž byl zavěšen (na jediné chatrné skobě) nad ambonem. A při celém kázání byl věnec mitrou roztáčen a my v zádech biskupa jsme jen trnuli, aby mu věnec neskončil na krku. Inu, z kázání jsme tehdy moc neměli...

Důležitou kapitolou počátku působení patera Klenera ve Strašnicích byla jeho odvážná práce s mládeží. Pamětníci mi dají jistě za pravdu, že úterní mládežnické setkávání se v podzemní kapli bylo velkým zážitkem a událostí, na kterou jsme se celý týden těšili. Jenda dával lidem široký prostor, byl rád když se bavili, uměl nadhodit zajímavé téma, uměl plakat s plačícími a radovat se s radujícími. A jak s vervou zpíval z Hlaholíku a snášel naše, často nejapné, poznámky k barvotiskovým italským diapozitivům s náboženskou tematikou, které jsme občas (většinou nesoustředěně) konzumovali. Chodili jsme tam rádi, byla to enkláva porozumění a sounáležitosti, společenství mladých lidí, kteří si pro sebe hájili svou víru nebo kteří o ni usilovali, kteří tam ventilovali své radosti a strasti. A pro některé účastníky těchto úterních setkání se ony dokonce staly životně osudovými – nejednomu páru v budoucnu Jenda před oltářem požehnal a ruce svázal.

S malými skupinkami mladých lidí vyjížděl Jan na mimopražské pobyty. Vzpomínám si na jednu z takových akcí, která ve mně zanechala hlubokou vzpomínku. Bylo to na opuštěné faře v Křižlicích, která nám byla propůjčena k ubytování. Tam jsme prožili několik radostných dní a několikrát jsme se dostali i „na hlubinu“. Zahrnovali jsme našeho duchovního vůdce mnohými dotazy a teologickými „špekly“ a Jenda občas dělal, že neslyší. Ale slyšel velmi dobře, jen nechtěl odpovídat hned, nepřesně a bez důkladného promyšlení. To jsme vždy poznali při ranní

mši, kdy se v promluvě objevovaly odpovědi na otázky, které jsme předchozí večer kladli.

P. Jan však nepochybně nepočítal pouze s odrostlejší mládeží, ale svou pozornost v nezmenšené míře věnoval i dětem. Je třeba v tomto směru především vzpomenout průkopnických (a v té době vpravdě hrdinsky odvážných) autobusových zájezdů pro farní mládež. Výlety se konaly pravidelně na 9. května (to býval volný den spojený se státním svátkem) a když jsme se vraceli po prořádném dnu v rozezpívaném autobuse, vítal nás nad Prahou slavnostní ohňostroj.

P. Marian měl a má široké, laskavé srdce, jež má rádo lidí, tvory i věci, jež jej obklopují. Jen těžko lze zapomenout, jak laskavě hovořil i ke svému trabantu Michalovi (a při jízdě vzýval sv. Michaela Archanděla) a jak třeba zvítězil na šumavské chalupě nad zlolajnou myší, která jej rušila ze spánku tím, že jí (chuděře hladové) hodil na zem šunku. A k jeho cti je třeba říci, že jeho občanské postoje byly vždy příkladnými. Nebál se rozezvučet zvony ve chvíli národních protestů, neváhal vyvěsit prapory, když byl národ v ohrožení. Je možno si jej pro mnoho věcí vážít.

I dnes může člověk přijít a nechat se pohladit Marianovým pohledem a chápajícím slovem. Víme, že ví – a je nám proto s ním dobře.

Kazimír Večerka

Svatostí kněžství Kristus předává své bytí pastýřem duší v různém stupni biskupům a kněžím a uschopňuje je, aby mohli jednat v jeho jménu a představovat jeho moc coby hlavy církve.

BUDE NÁBOŽENSTVÍ...!?!?

Je pět minut před čtvrtou a do dveří vchází Terka. Od tabule se ozývá píseň: „Tereza, jediné Tereza...“, nezasvěceného pozorovatele by ani nenapadlo, že za okamžik začne hodina náboženství. V tom vchází Markéta a Marián se jí s širokým úsměvem táže: „Kéta nebo Tina?“. Než Markéta stihne cokoli říct, už se vynořuje její sestra Martina, zmatek vrcholí a v květnovém dni se třídou line: „Vánoce, Vánoce přicházejí...“

Když vcházím do dveří já, míří na mě Marián prstem se slovy: „Čtvrté!!!“ Vrhnu na něj zamyšlený pohled, ale ve skutečnosti netuším, která bije. To už ale prst míří na někoho jiného s naléháním: „Sedmé!!!“

„Nepokradeš,“ hbitě odpoví Pavel. Tím však mé utrpení nekončí. „Třetí!!!“ Po chvilce váhání ze sebe soukám: „Pomni, abys den sváteční světil.“

Odbíjí čtvrtá a po rozcvičce začíná opravdové zkoušení. Marián zavelí: „Svátost křtu!“

„Svátost křtu je svátost, kterou se člověk stává dítětem Božím a členem církve,“ odpoví sborově třída. Bez vydechnutí pokračujeme: „Svátost smíření je svátost, kterou se pokřtěnému odpouštějí hříchy.“ Že hřích je vědomé a dobrovolné porušení Božího zákona je snad zbytečné dodávat. A to ještě nevíme, co nás čeká dále.

Po výkladu a zápisu Marián odchází do garáže pro náradí nezbytné ke zdárnému průběhu zbytku hodiny. Pouští se do opravy magnetofonu, abychom nepřišli o komentář k nezapomenutelným diapozitivům.

Unaveni, ale poučení vybíháme z kostela...

Milý otče, nevíme, jestli jste toto vše měl v plánu. Od těchto zážitků uplynulo již pár let, a přesto v nás zanechaly hluboké dojmy a krásné vzpomínky na celý život – ostatně jako vše, co jsme s Vámi zažili.

Děkujeme.

Kaloka

Kněz je služebníkem Krista, aby podle jeho příkladu, pro něj a s ním byl služebníkem lidí.

PRAHA 27.3.2005

Jako většina nás praktikujících věřících má své morální vzory mj. i v našich současných velikánech nebo v těch, co za našeho pozemského putování ještě žili. U mě takovými vzory jsou P. Pio, matka Tereza z Kalkaty, kardinál F. Tomášek, Svatý otec Jan Pavel II, ale i můj farář, P. Marian, kterého znám z dob, kdy v kapli bylo vše uspořádáno po starém a otěže farářování ve svých rukou třímal staříček P. Vladyka.

Zhruba ve svých deseti letech, kdy jsem se přestěhoval z Vyšehradu do Strašnic, jsem začal ministrovat u mladičkého, plného zápalu víry, kněze Jana, který se vlastně stal v pravém slova smyslu mým prvním duchovním otcem.

Jako jeden z mála duchovních mě i s ostatními dětmi učil ve farních prostorách náboženství, k nám ministrantům, kteří čítali u oltáře až počtu třiceti, byl pozorný, spravedlivě rozdělával funkce a rozdával k větším svátkům vhodné dárky. Byl vždy nedostižný ve své dobrotě a ve své

pokoře a skromnosti, nedával najevo své tělesné potíže při častých výletech s mládeží do přírody, do kina, chodili jsme plavat, v učebnách jsme se scházeli jako mládežníci.

To byl již dávno administrátorem ve funkci faráře a tak musel své bohubilé iniciativy někdy zdůvodňovat na úradech. Byl pro pány, přísluhující režimu, tvrdým oříškem.

V sedmdesátých letech zde vznikl homogenní skautský oddíl. Začalo se vybírat a na papíře projektovat nový kostel, protože původní zrenovovaná kaple praskala pod přílivem věřících ve švech. Na vlastní realizaci projektu se čekalo dlouhých dvacet let, do doby kdy si stát i církve svobodně vydechly. V devadesátých letech odešli od moci naši rudí žalárnici a vše se změnilo k lepšímu.

P. Marian byl zpovědníkem, který rozuměl mé duši, to platí i o mé matce, která pokládá tohoto duchem velkého člověka, za svého mladšího bratra. A jeho uvítání mé kající dušičky „čao Francesco“, mě vede k zamyšlení, že zpovědnice není postrachem nějakého tajemna, ale komůrkou, kde jsem blíže svému milovanému Ježíši.

Jeho naprostá odevzdanost Boží vůli a nesmírná úcta k naší nebeské Matce jsou i dnes pro mne inspirací a vzpruhou a pomáhají mi v mé snaze duchovního růstu.

Je doopravdy dojemné, že i přes svůj tělesný handicap vykonal s námi farníky několik náročných poutí, zvláště těch fyzicky náročnějších – do ciziny. Doporučuji každému duchovnímu synu tohoto pastýře shlédnout projekci na videu, jak při proměňování, při uctívání Panny Marie a při navštívení památek různých světců, jemu obzvláště drahých, se prosvětli jeho tvář, jeho velká duše jako by zapomněla na bratra – osla, tak říkal náš drahý sv. František z Assisi našemu hmotnému tělu.

Není to zase tak dlouho, co jsme s ním oslavili jeho čtyřicáté kněžské narozeniny. To jsme ještě netušili, že Boží Prozřetelnost má s ním jiné plány, které nejsou úplně totožné s tím, co chceme my. Zvykli jsme si, že nový kostel stojí a stát bude na strašnickém pozemku a farář, dokud bude živ, tak zde bude úřadovat. Ale člověk miní a Pán Bůh mění a tak s těžkým srdcem, po vzoru otce Mariana nám nezbyvá než se podrobit jeho vůli. Boží scénář je nám někdy nepochopitelný, ale je ten nejsprávnější.

A tak na závěr chci za sebe, svoji rodinu, svoji farnost a celou naši katolickou RODINU poděkovat a rozloučit se s naším drahým duchovním

pastýřem otcem Marianem a ujistit ho, že s ním budeme dál spojeni mostem modliteb.

Pán Bůh zaplať a Panna Maria Vaši duši pohlad'!

Francesco - František Novák

„žádné Sbohem, ale Na shledanou!“

Prosíme tě, Duchu svatý, abys nám ukázal ty dveře, které jsou ti ještě uzavřeny. Ano, děkuji ti můj Pane, že tato suchá kost se stává živoucí. Ale jistě není plně živoucí. Stále tě potřebujeme v mnoha a mnoha dimenzích našeho života. Přijď, Duchu svatý, a učíš z nás duchovní lidi. Kéž cokoli, co děláme, neděláme pouze ve tvém jménu, ale kéž to děláme s tebou a v tobě. Děkujeme ti, Ježíši, za tento velký dar, který jsi nám dal, za dar Ducha svatého. Pomoz nám, abychom vždy žili v Něm a s Ním.

Amen

(Elias Vella)

● ZPRÁVY

Pout' rodin pražské arcidiecéze bude v sobotu 28.5. v pražské Loretě. V 9 hod začíná mariánská pobožnost a v 10 hod mše sv.

4. a 5.6. se uskuteční **národní pout' na Svatou Horu** u příležitosti 100. výročí povýšení Svaté Hory na baziliku minor. Oproti avízu v minulém zpravodaji nebude z farnosti vypraven autobus.

Oznámení změny přednášky

Setkání zájemců o přednášku „Hospice a umění doprovázet“ a současně odpoledne pro seniory je z důvodu velkého zaneprázdnění MUDr. Svatošové přesunuto až na 12.11. 2005. Začátek je ve 14 hod.

Na kus noty

s Malou českou muzikou Jiřího Pospíšila

Letos v únoru tomu bylo čtyřicet pět let, kdy Jaroslav Krček spolu s Jiřím Pospíšilem založili Malou českou muziku, tehdy jako část Souboru písní a tanců Josefa Vycpálka. Od té doby se mnoho změnilo, ale muzika hraje dodnes a krásné písničky zůstávají.

Uslyšíte písně známé i neznámé, vzácné, které znali snad jen naši pradědečkové a prababičky, i ty které zpívají dnešní školáci. Hrají se v originálních úpravách Jaroslava Krčka a folkloristy Jiřího Pospíšila i hudebníků Vojty Kouby, Růženy Sršňové a Jakuba Sršně. Lidová moudrost v jihočeských písních, říkankách a obyčejích.

Přijďte si poslechnout a zazpívat si s Malou českou muzikou Jiřího Pospíšila známé i méně známé české lidové písně. Pořad pro celou rodinu ! Hrají a zpívají: Růžena Sršňová (housle), Marie Lamešová (viola), Ludmila Pexová (zpěv), Tereza Klouzalová (zpěv), Karel Weber (housle, zpěv), Jan Vrkoč (housle), Vojtěch Kouba (kontrabas, zpěv), Čestmír Preclík (klarinet, zobc. flétny) a Jakub Sršeň (flétna, zobcové flétny, zpěv, průvodní slovo).

Malá česká muzika Jiřího Pospíšila pohostinsky vystoupí v Divadle Miriam ve středu 15. června 2005 v 19.30.

DUCHOVNÍ OBNOVA – TEORIE A PRAXE

(ponecháno v původním znění)

Proč se vždycky nechám do všeho zatáhnout? Psát článek? Cože?! O duchovní obnově? Já? Vždyť už si ani pořádně nepamatuju, co se tam vlastně probíralo. O lidu božím? No, proč ne. To je moc fajn téma, dá se o něm mluvit hodiny a přesně to Jan dělal, jen už si nejsem jistej tím, co vlastně říkal, kromě svejch obligátních otázek, jestli nás to zajímá. Kdybych si psal poznámky, určitě bych si toho pamatoval víc. Jenže já si nemyslím, že ty přednášky byly to nejpodstatnější. Slouží spíš k nasměrování myšlenek pro následující rozjímání. Když si člověk z takovýho přednášení odnese papír poznámek, že Bůh nás: za a) tohle, za b) támhleto a za c) ještě tamto, tak je to sice krásně přehledný, ale moc nám to neřekne a vůbec si neuvědomíme, co to vlastně znamená. Je to jako čist skripta k vysokoškolskému předmětu „Víra v Boha“. Ne, ne, lepší je o tom trochu přemejšlet a pak si říct: „Je to pravda, takhle to fakt funguje.“ A říct si to pro to, že si to sám myslím a ne proto, že to povídal Jan. Ne, že by něco z toho, co nám řek nebyla pravda, ale na co si člověk nepřijde sám, tomu opravdově nevěří, spíš to bere jako nějakej nepodstatnej, neosobní fakt. A pak jsou tu úryvky z Bible. Takový ujištění, že to, co jsme si před tím vyslechli, má nějakej pevně ukotvenej základ. Ale dle mého skromnýho názoru je nejpodstatnější částí duchovních obnov rozjímání nad otázkama. Je to to, co dělá duchovní obnovu obnovou. Takže teď jste slyšeli hodinovou přednášku a někdo si z toho možná odnesl víc než jen poznámky a je čas se zamyslet, jak na tom vlastně jste. Máte rádi druhé lidi? Opravdu? A dáváte to třeba nějak najevo? Například pomocí těm, kteří vás potřebují? Opravdovou pomocí, nebo jen pětkou, co hodíte žebrákovi pro dobrej pocit? No, uznávám, že je to lepší než nic, ale zkuste někdy udělat víc. A jak je to s církví? Uvědomujeme si, že být v ní, je dar od Boha, který není rozhodně samozřejmostí? Že je to naše rodina? Že ostatní v ní nás potřebují, stejně jako nás potřebují naši skuteční bratři a sestry? Můžeme jim pomoci třeba modlitbou. Ne, nedělám si srandu, modlitba je pro církve fakt důležitá. Myslíte si, že udržet církve na nohou je jen tak? A že být v ní je tak jednoduchý, že nikdo nepotřebuje posilu? Jasně, pro vás je to třeba docela v pohodě, ale víte, kolik lidí se za vás

modlí? Tím, že církvi pomáháme, pomáháme Kristu. A milujeme církev? To taky myslím vážně, je to přece mystické tělo Kristovo, takže tady platí to samý, jako u toho pomáhání. Podle toho bysme k ní měli přistupovat. Skrze církev k nám přichází Kristus a může skrze nás přicházet k ostatním. Nevím jak vy, ale já si to doteď nijak moc neuvědomoval. Vždycky jsem si říkal: „No jo, církev tady je. A co má bejt?“ ale kde jinde můžeme zažít Krista, když ne v církvi? A jak jinak, než přijímáním jeho skutečného těla, Eucharistie? A jaký je vlastně náš vztah k Eucharistii? Připravujete se nějak na přijetí těla Kristova? Usmíříte se s ním, než ho přijmete? Jinak je to jako přijít na recepci v Hiltonu v umaštěných tepláčkách. Vezmou vás a hoděj mezi popelnice, nebo někam jinam, kde je pláč a skřípění zubů. A to přece nikdo nechce, že ne? a teď poslední otázka. Změnilo se něco? Změním já svůj přístup k církvi, ostatním lidem, ke Kristu? Upřímně řečeno, nevím. Doufám, že jo. Jenže to je ten problém duchovních obnov. Když je člověk zalezlejší ve starým klášteře a má nad sebou duchovní dozor, kterej kontroluje, jestli se nefláká, tak to není nejmenší problém. Pěkně se to ujasní a nalajnuje, ale pak se vrátí zpátky do toho uspěchanýho světa a všechno je jinak. Najednou má před sebou jiný problémy, než srovnat si vztah s Bohem. Možná, že by tomu trošku pomohlo, kdyby ty obnovy byly delší. Kdo ví? Bohužel, na duchovní obnově si může člověk vyřídit jen teoretickou část věci. Do praxe se to musí uvést zpátky v reálným životě. To je docela problém a sám nevím, jak to zvládnou, ale zkusit se to musí. Tak to zkuste taky, jinak jsem se s tím psal zbytečně.

Viktor Kratochvíl

● PRO DĚTI !

Ahoj děti,

nevím, jak u vás doma, ale u nás doma je to někdy jako v Kocourkově.

Co je Kocourkov, jistě všichni víte, taková popletená vesnice. Všichni se tu mají rádi, každý chce pomoci, poradit, být užitečný, ale nic pořádného není nikdo schopen vymyslet, natož udělat.

Až jednou...

Jednou na schůzi kocourkovský starosta povídá, že se musí postavit pořádná škola, aby se mohly děti učit důležité kocourkovské chytrosti.

Dlouho se radili, jak školu postavit, až starosta rozhodl: „Jaképak dlouhé rady, hlavní věc, aby dům měl střechu, aby nepršelo do světnice. Já jsem pro, abychom začali s tím nejdůležitějším, se střechou.“ Hned se s chutí dali do práce. Když měli střechu hotovou, začali se znovu radit - jak pod tou střechou postavit dům. Nakonec rozhodli, že nejsilnější pantátové z Kocourkova zvednou střechu na ramena a ostatní kocourkovští pod ní rychle postaví zdi. Ale pantátové nemohli střechu udržet, střecha byla těžká a tlačila je k zemi. Hrbili se, shýbali, někteří si i klekli. Tak se střecha nahnula. Večer byly zdi postavené, ale tam, kde pantátové klečeli, nebyla zeď vyšší než kopřivy u cesty.

Druhý den ráno prorazili do zdi díru pro dveře. Dveře byly tak malé a nízké, že se do školy muselo lézt po čtyřech a ve škole se mohlo jen sedět na zemi, aby se nikdo neuhodil do hlavy. Bylo jim divné, že doma v chalupách mají světlo a tady je tma jako v ranci.

Co teď? Starosta se na chvíli zamyslel. „Nachytáme venku světlo do pytlů a v pytlích jej nanosíme do školy.“ Nachytané světlo venku pevně zavazovali do pytlů, ve škole rozvazovali a vysypávali, ale tma byla ve škole pořád stejná - ráno i v poledne, v pátek i ve svátek.

Tu jde kolem poutníček. Dívá se, dívá, kroučí hlavou: „Co to, lidičky, děláte?“

„Nosíme světlo do školy“, volají kocourkovští.

„A baví vás to?“

„Ne, už to děláme víc než týden a ve škole je stále černočerná tma.“

„Tak víte co, já vám pomůžu tu vaši školu opravit“, povídá poutníček, „dejte mi na pomoc čtyři šikovné chasníky a do měsíce máme školu hotovou.“

Vykopali základy, postavili zdi s okny a dveřmi a až nakonec střechu.

Nová kocourkovská škola se všem moc líbila, poutníčkovi děkovali a přemlouvali ho, aby s nimi zůstal, protože je naučil ještě spoustě dalších užitečných věcí.

Starosta se až rozplakal: „Co si bez tebe počneme, kdo nám poradí, vždyť si už nic nepamätujeme z toho, cos nás učil.“

„Nebojte se, nenechám vás samotné bez pomoci. Dám vám kouzelné kukátko, noste ho stále u sebe. Až si nebudete vědět rady, podívejte se do něj a věřte, že uvidíte všechno, co potřebujete vědět.“

Pak si přehodil raneček přes rameno a zamířil k domovu.

A právě toto kukátko, naše modlitba, kterou máme vždycky a všude s sebou, nemůžeme ji ztratit, ani nám ji nikdo nemůže vzít, nás spojuje s poutníčkem, Pánem Ježíšem, který je všude a vždycky s námi, takže nejsme sami. Má nás moc a moc rád, záleží mu na nás. S ním se nemusíme bát.

A ten, kdo nám ukazuje a radí, když nevíme co a jak, potěší, dává nám sílu a odvalu jít za Pánem Ježíšem, je Duch svatý.

Říká to i nově zvolený Svatý otec, Benedikt XVI.: „Nebojte se! Kdo věří, není nikdy sám!“

Ahoj Lída

● ZE SVĚTA HUDBY

ELEKTRONICKÉ NÁSTROJE - HUDBA BUDOUCNOSTI?

Naše doba přinesla kromě jiného i jednu revoluční změnu v oblasti hudební interpretace - vznikly elektronické hudební nástroje. Zatím si zřejmě ani nedokážeme představit, jak bude hudba využívat možnosti, které se tím nabízejí. Zesílení a menší či větší deformace zvuku jinak docela tradičních nástrojů, to je jenom to nejmenší, to dneska umí „provozovat“ kdejaká bigbítová kapela. V posledních 30ti letech však do hry vstupují syntetizéry a hudební počítače. Hudbu lze programovat!

Samotný tón nevytváří už člověk, ale vzniká přímo „ve stroji“, v generátorech, může se různě upravovat, „přibarvovat“. A naopak, přirozené tóny i zvuky lze nahrát a pak pozměňovat, rozebírat až do základu, deformovat... Ze zkušenosti mohu říct jediné, nenastane asi situace, že by mě taková hudba nemohla znovu a znovu překvapovat.

V naší republice působí Společnost pro elektroakustickou hudbu. Tam je možné slyšet mnoho zajímavého. Do paměti se mi vryl jeden koncert, kdy vystoupilo smyčcové kvarteto a současně zněla elektronická hudba. Tóny smyčců skladatel kombinuje s elektronickými zvuky, na místě i dotváří hudbu syntetizérem, občas hudebníci odkládají smyčcové nástroje a berou do rukou zvonky, chřestítka, bubínky. Pokusím se ten zážitek přiblížit.

Skladbu napsal Krysztoff Knittel, významný polský skladatel, dokonce dlouhou dobu předseda polského svazu skladatelů. V programu bylo napsáno, že autor se snažil zachytit vypjatou dobu kolem vzniku „Solidarity“ a kvartet vznikl „Na paměť zavražděného polského kněze Jerzyho Popieluszky“. Hudba byla prý hrána i při demonstracích před desetitisíčovými shromážděními Poláků a byla nadšeně přijata. To znělo velice neobvykle.

Mnozí z nás si možná ještě vzpomenu na bouřlivé události v Polsku v letech 1981-84. V roce 1981 začalo rozsáhlé zatýkání představitelů svazu Solidarity, budovaly se internační tábory. V napjaté době se sjížděly z celé země do Varšavy zástupy, které si chtěly poslechnout promluvy otce Popieluszky. Téměř tři roky, 1982-1984 sloužil Popieluszko mše za vlast. Neohrožený postoj stál v říjnu 1984 mladého kaplana život.

Slyšel jsem hudbu těžkou, hutnou, složitou, tak jako je složitý sám život. Úvodní, vcelku optimistická, rytmizovaná pasáž smyčců časem těžkne, zvážní, přidávají se elektronické zvuky, jakoby šumy, nesrozumitelné výkřiky. Ve chvíli, kdy hrají pouze bubínky a elektronický záznam, se najednou průběh skladby téměř zastavuje. Hudba najednou jakoby „nemůže pokračovat, žít“. Kvartet končí sugestivně za zvuků větrné smršťe, bouře, dlouhého táhlého hromu, onoho „hlasu Božího“, který k lidem odedávna „promlouvá z oblaku“. Nikdy jsem neslyšel tak dlouhé, významné zahřmění. (předpokládám, že zvuk hromu právě tady byl mistrně „prodloužen“ elektronickou cestou). Výsledek je ohromující! Nelze zapomenout! Je to memento, které nepřipouští jakékoli námitky. Právě na tenhle zvuk si vždycky vzpomenu, když někdo uvažuje o možnostech elektronické hudby, o hudbě, která možná bude hudbou 21. století...

-av-

● POSLEDNÍ OHLÉDNUTÍ..... A NOVÁ ETAPA.....

ONEN NÁHLÝ VICHR....

Po klidném slunném začátku requiem za Jana Pavla II. vpadl na náměstí sv. Petra bouřlivý vítr. Okamžitě se mi vybavoval verš ze Skutků apoštolů: „Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přičene silný vítr a naplnil celý dům, kde se zdržovali“ (Sk 2,2).

V pátek 8. dubna bylo neuvěřitelně zaplněné náměstí sv. Petra. Mocné závany větru rozevlály moře polských vlajek s černou stuhou, rozevlály červená mešní roucha kardinálů i odnášely pileoly z jejich hlav. „Onen vítr, který obracel stránky evangeliáře, položeného na rakvi před oltářem před ztichlým zástupem...to byl vítr s nadpřirozenou příchutí jako hvězda, která přecházela nad náměstím – zamýšlel se filmový režisér Franco Zefirelli, - pro tento den mnohem krásnější než déšť, mnohem úchvatnější než slunce, v tom stálém, prudkém obracení stránek, aby došel až k poslední, a znovu aby je otevíral...“ Byl v tom větru symbol nekončící historie? Zefirelli dodává: „Já viděl u sv. Petra v tom bezbřehém zástupu, znamení síly katolické víry, kterou tento papež dokázal přivést k její jednotě a ke svému původu, jímž je osoba Krista. Ten nedohledný zástup byl sjednocen kolem Krista, ale i kolem osoby Jana Pavla II. Mimořádné divadlo, náročné, přísné...“

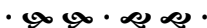
„...všichni na stejné úrovni, všichni prach, tváří v tvář velkoleposti hlásání Kristova slova – před onou dřevěnou rakví, v níž byl odnášen Jan Pavel do hrobu – ne ke smrti, nýbrž k opravdovému životu, jak řekl kardinál Ratzinger...“

A právě tady, u paty podivuhodné sixtinské fresky se scházejí kardinálové – společenství odpovědné za dědictví klíčů Království.

Právě sem přicházejí.

A Michelangelo je opět zahrnuje viděním. „V Něm žijeme, pohybujeme se a jsme...“

(Jan Pavel II – Římský triptych)

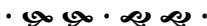
19. dubna byl 265. papežem zvolen německý kardinál Joseph Ratzinger. Přijal jméno Benedikt XVI.

Ráno 20.4. předsedal Benedikt XVI. v Sixtinské kapli bohoslužbě, která zakončila konkláve. V závěru pronesl nový papež promluvu, která zazněla jako program pontifikátu. Mnohokrát se odvolal na svého předchůdce:

„Cítím, jako by jeho pevná ruka držela moji. Zdá se mi, že vidím jeho usmívající se oči a slyším slova, která ke mně obrací v této zvláštní chvíli: Neboj se!“

Z dalších slov nového papeže:

„Církev dnes musí znovu vzít za své vědomí, že jejím úkolem je přinášet do světa hlas toho, který řekl: „Já jsem světlo světa, kdo mě následuje, nebude kráčet v temnotě, ale bude mít světlo života.“ (Jan 8,12) Když se nový papež ujímá své služby, ví, že jeho úkolem je dát zazářit před muži a ženami dneška světlo Kristovo – ne své vlastní světlo, ale světlo Kristovo.“

PAPEŽSKÝ ERB

napříště nebude mít tiaru, ale biskupskou mitru a pallium arcibiskupů metropolitů pod erbem. Benedikt XVI. učinil další krok v rezignaci na tento symbol papežské vlády. Posledním papežem korunovaným tiarou byl roku 1963 Pavel VI. Bylo to ale jedinkrát, kdy měl tiaru na hlavě. Trojdílnou papežskou korunu prodal a peníze věnoval na podporu chudých. Protože papežská koruna přestala existovat, Jan Pavel I. místo korunovace zahájil pontifikát slavnostním vložением pallia na ramena. V jeho stopách šli Jan Pavel II. a Benedikt XVI., který nyní odstranil tiaru i z papežského erbu. Papežský znak napříště charakterizuje infule, pallium a Petrovy klíče. Svátý otec, stejně jako jeho předchůdci, zachoval po volbě na Petrův stolec svůj dosavadní biskupský erb. Užíval ho od roku 1977, kdy se stal arcibiskupem Mnichova a Freisingu. V aktualizované podobě je štít rozdělen špicí do tří polí. Heraldicky vpravo (tj. pohledově vlevo) nahoře je korunovaná hlava Maura, která je od 14. století erbovním znakem diecéze Freising. Když ji arcibiskup Ratzinger přijímal do svého erbu, nenavazoval jen na tradici své diecéze. Ve své autobiografické knize „Můj život“ vysvětluje: „Pro mě je výrazem všeobecnosti církve, která nezná žádné rasové a třídní rozdíly, protože všichni jsme jedním v Kristu, jak píše sv. Pavel v listu Galatánům.“ V

biskupském erbu se obraz hlavy dvakrát opakoval, protože štít byl rozdělen do čtyř polí. Další heraldickou figurou papežského znaku je medvěd. I ten navazuje na historickou tradici diecéze Freising. Podle legendy první biskup tohoto města, sv. Korbinian, putoval přes Alpy do Říma. Jeho mezka cestou roztrhal medvěd. Světec ho donutil, aby nesl jeho zavazadla až do Věčného města. V návaznosti na svatého Augustina viděl Joseph Ratzinger v této figurě sebe sama, obtíženého biskupskými povinnostmi. Jak známo, učení sv. Augustina se nový papež věnoval už ve své doktorské práci. Nepřekvapuje tedy, že v jeho erbu nacházíme ještě další narážku na tohoto církevního otce. Biskup z Hippo měl vidění dítěte přelévajícího mušlí vodu z moře do jamky v písku. Připomnělo mu to, že lidský rozum není s to v plnosti pojmut Boží tajemství. Zachytí vždy jen jejich nevelkou část. Mušle má také další symbolický význam. Je znamením poutníků, kteří z celé Evropy směřovali k hrobu sv. Jakuba do Santiaga de Compostela. Svatojakubská mušle je v erbu tzv. „Skotského kláštera“ v Řeznu, který je sídlem diecézního semináře. Budoucí papež v době svého biskupského jmenování přednášel teologii na tamní universitě.

Erb Benedikta XVI. je červeno-zlatý. Pole s Maurem a medvědem jsou zlatá, obě tyto figury jsou „al naturale“, tj. hnědé; Maurova koruna a límec, stejně jako břemeno na hřbetu medvěda jsou červené. Mušle je zlatá na červeném poli. Klíče ve tvaru Ondřejského kříže jsou jeden zlatý, druhý stříbrný. Mitra je stříbrná se zlatými pásky. Součástí oficiálního papežského znaku není heslo. Benedikt XVI. si nicméně po vzoru svých předchůdců ponechává své biskupské motto:

"Cooperatores Veritatis".

S pomocí Ducha svatého...

A když Ježíš mluví o Duchu, říká: „Musím jít, abych na vás mohl seslat Ducha svatého.“

A kdo je Duch svatý? Chcete tu definici, kterou nám dávají východní otcové? Říkají: „Duch svatý je hnutí ke Kristu.“ Tak Duch tedy vede k Ježíši. Tři Osoby Trojice vedou jedna ke druhé. Hovoří o sobě navzájem s nadšením. Ježíš řekl: „Musím na vás seslat Ducha svatého.“

Neustále voláme s církví: „Veni, sancte Spiritus.“ Proč potřebujeme Ducha, jestliže tento Duch je již ve mně? Duch svatý přebývá ve vás, ale je v každé části vás? Je v každém koutě vašeho života? Dali jste mu veškerou moc nad každou dimenzí svého života? Mnohokrát se stává toto: máme Ducha svatého, ale pak jsou oblasti, kam Mu raději dveře neotvíráme. Je to, jako bychom Mu říkali: „Duchu svatý, buď vítán do mého domu. Ale do této místnosti – je to má pracovna – prosím nevstupuj. Tam já si to mohu uspořádat sám. O tom co tam dělám raději s tebou nediskutuji. Tvoje představy by se totiž nemusely shodovat s mými. Tak ty jsi v mém životě, já tě chci ve svém životě, ale ne v každé dimenzi svého života.“

V evangeliu zjišťujeme, že Ježíš mluví o třech dimenzích křtu. O křtu vody, a křest vodou je mé očistění, má konverze. Pak mluví o křtu krve, utrpení, protože utrpení nás může vést k zoufalství, a tak ztrácíme všechnu tu energii utrpení, nebo utrpení nás může vést ke zralejšímu životu, a tam jsme pokřtěni v utrpení. A pak mluví o třetím křtu a to je křest v Duchu. Být pokřtěn Duchem znamená nechat Ducha, aby můj život zcela vedl. Znamená to dívat se na vše ve světle Ducha. A toto znamená vést duchovní život.

Elias Vella – Zakotvit svůj život v Bohu (rekolekce)

Bohoslužby v našem kostele:

pondělí – pátek 18 hod.
sobota 7, 18 hod.
neděle 7, 9, 10.30 a 18 hod.

Společná modlitba růžence:

1/2 hod. před každou mší svatou (mimo neděle v 10.30 hod.)
živý růženec každé první pondělí v měsíci

Příležitost ke svátosti smíření: 1/2 hodiny před každou mší svatou

Adorace: každý 3. pátek v měsíci po mši svaté

Modlitební skupiny: pondělí, čtvrtek po mši svaté

Farní knihovna půjčuje knihy: středa 16.30 - 17.45 hod.,
neděle 10 - 11 hod.

Výuka náboženství: dle rozvrhu

Rozhovory o víře pro mládež: úterý 18.45 – 20 hod. v klubovně

Chrámová hud. skupina KALOKAZHATIA: zkoušky-neděle 9.30 hod. v klubovně

Úklid kostela: vždy v pondělí od 14 hod.

Podrobně sledujte akce na nástěnkách a kalendář na <http://strasnice.lantnet.cz>

Vydává farnost u Neposkvrněného početí Panny Marie, Ke Strašnické 1000/10, Praha 10.

Redakčně zpracoval kolektiv.